

ГЕНЕРАЛЪ ВЛ. ЗАЙМОВЪ

София, 24 декември, 1944 година

Всѣка стѣпка на човѣчеството къмъ свободата, истината и красотата е изкупена съ самопожертвата на най-смѣлитѣ, на най-върнитѣ, най-чиститѣ...

ТОЙ НЕ УМИРА...

Да се обгърне живота на генералъ Владимиръ Заимовъ, ще бъде потрѣбно да се напише военна и политическа история на българския народъ отъ освобождението му до днесъ. Защото генералъ Заимовъ носи въ себе си още дете историческия опитъ и революционното дѣло на своя баща Стоянъ Заимовъ, закърменъ е съ идеализма на борбитѣ за българска свобода и е романтизма на възрожденцитѣ съ тяхната вяра, че цялвѣковниятъ европейски святъ се движи въ отношенията си къмъ малкитѣ народи единствено отъ чувството за правда и истина.

Владимиръ Заимовъ е роденъ на 8 декември 1888 година въ гр. Кюстендилъ

Той е синъ на Клавдия графъ Корсакъ, който се оживява за намърлия убежище въ имението на графството български революционеръ бългалецъ отъ Диаръ-Бекиръ Стоянъ Заимовъ. Тя се отказва отъ знатния си родъ и отъ наследственитѣ си права подтикната отъ онзи идеализъмъ и чисто чувство, които каратъ рускитѣ синове да се записватъ въ освободителната войска и да даватъ живота си за освобождението на поманиащия подъ ярема на другогърцитѣ братски православиенъ български народъ. Отъ дете Владимиръ Заимовъ джживява съ революционнитѣ идеи и устрема на сподвижницитѣ на своя баща и на пробудилия се къмъ новъ свободенъ животъ български народъ, решенъ да покаже на свѣта, че може само да доизкове своята свобода. На 5 години той трѣгва на училище и на 12 години постѣпва въ кадетското училище, за да се подготви да води българскитѣ войницѣ въ бранъ за доосвобождение. Презъ 1907 година свършва военното училище и е произведенъ подпоручикъ отъ артилерията. Изпратенъ е на служба въ 8 арт. полкъ, въ Смарагъ Загора. Като батареенъ командиръ той участвува съ полка си въ Балканската войска въ боеветѣ за Одринъ, при Татаре-кьой, а въ междусъюзническата война срещу сѣрбитѣ въ Кочанския секторъ, въ знаменития бой на Калиманско поле. Въ тѣзи боеве младиятъ подпоручикъ показва припазна храбростъ. Въ боя при Калиманци той остава раненъ тежко при своето последно здраво орджие, изкарано на предна позиция и е стовлабата съ поддържа духа на нашитѣ войницѣ, като се това допринася решително за изхода на този исторически бой. Товава царъ Борисъ като престолонаследникъ го налага проснати на платнище, колѣнитѣ предъ него, дръзва го по челото съ думитѣ: „Спасителю на Калиманци“. Царъ Фердинандъ, научилъ за подвига на подпоручикъ Вл. Заимовъ телеграфира на бащата: „Да бъде благословенъ бащата на спасителя на Калиманци“.

Награждаватъ го съ ордена св. Александъръ 4-та степенъ.

Презъ европейската война Заимовъ е капитанъ и командиръ на артилерийско отдѣление къмъ 1-ва дивизия

Той участвува въ походитѣ и боеветѣ за Пиротската крепостъ, за Нишъ и стига до връхъ Бабунъ. Участвува и въ боеветѣ за преминаването на 9-та дивизия презъ р. Морава и въ настѣпателнитѣ походи презъ Мраморъ, Прокупле, Лѣсковаци, Враня, Куманово, Скопие, Велесъ Кафадарци, Неготинъ, Демиръ капия, Удово, Смоквице до Гевгели. Отъ 18 февруарий 1916 год. капитанъ Заимовъ придружава съ отдѣлението си 1-ва дивизия, която се прехвърля на Добруджанския фронтъ. Въ Тутраканската епопея е вписанъ и повдига на капитанъ Заимовъ, нареченъ, Тутраканския герой, който съ убийствената си стрелба върху форте 3 накарва орджията му да мълкнатъ. Преди края на боя капитанъ Заимовъ е тежко раненъ, отнесенъ е на носилка до превръзочния пунктъ и отъ тамъ пренесенъ въ софийска военна болница.

Едва стѣпилъ на крака, той бива изпратенъ въ Сърбия, въ гр. Кюприя, където организира образцовъ конезаводъ и дѣло за добитѣкъ. Тукъ той опознава сѣрбския народъ, сблизява се съ него, защитава го и пази отъ германскитѣ окупационни власти, подпомага женитѣ и децата, чийто бащи и мъже и тогава бѣха поели славната борба на въстаницитѣ изъ планинитѣ. Народътъ въ онзи край и до сега помни този български офицеръ, когото заради неговата доброта и братско отношение нарича „Добричевски царъ“. Следъ свършването на войната югославскитѣ представители въ междусъюзническата комисия не искатъ уволнението на Заимовъ, както това е направено за мнозинството офицери служили въ окупационнитѣ войски въ Сърбия.

На 1 януарий 1918 година Заимовъ е произведенъ майоръ

Той служи въ 4 арт. полкъ, въ военната фабрика, въ 6 арт. полкъ, пакъ въ военната фабрика, където поставя основитѣ на ордживното дѣло въ нашата войска, въ 6 арт. полкъ, въ 5 арт. полкъ. Произведенъ полковникъ, Заимовъ, който се е проявилъ като добър организаторъ и артилеристъ заема поста командиръ на артилерийския отдѣлъ въ Варна, помощникъ инспекторъ на артилерията, командиръ на 4-та преславска дивизия и, произведенъ генералъ е инспекторъ на артилерията. На този постъ той бѣ уволненъ на 16 октомври 1935 година, за да бъде пратенъ въ затвора и даденъ подъ съждъ съ другаритѣ си въ процеса на 19-Майцитѣ. Следъ 6 месеченъ затворъ той бѣ оправданъ, но върху него тежеше вече съдбата на белязанъ отъ двореца човѣкъ.

Катастрофитѣ отъ дветѣ войни,

юнкитѣ и септемврийски събития и борбитѣ на българско офицерство да се изтръгне отъ потисничеството на дво-

Последенъ портретъ на генералъ ВЛАДИМИРЪ ЗАЙМОВЪ

ТОДОРЪ ПАВЛОВЪ,
Регентъ на България

ОБРАЗЕЦЪ ЗА НАШЕТО ОФИЦЕРСТВО

Това е генералъ Владимиръ Заимовъ. Не съмъ подписвалъ съ по-спокойна съвестъ и съ по-дълбоко удовлетворение указъ мѣто той, съ който полко разстреляниятъ отъ нашитѣ хитлеро-фашистски бананти генералъ-герой Вл. Заимовъ получава, уви посмъртно, чинъ генералъ-лейтенантъ отъ нашата славна народна демократична национална армия.

Първокласенъ храбрецъ-войнъ, истински патриотъ, решителенъ врагъ на политическата котиерийностъ, великъ българинъ-славянинъ и рѣлъкъ честенъ гражданинъ и човѣкъ, — това е офицерътъ Вл. Заимовъ, когото фашистката стана не се успокои, докато не го погуби и то по начинъ да се прояви цѣлото славянство и по-спаниялно великия братски руски народъ — нашия освободител отъ турското, а сега и отъ германско-хитлеристкото яро.

Животътъ, трагичната смъртъ и славната реабилитация на генералъ Вл. Заимовъ трѣбва да послужатъ за всѣки честенъ български офицеръ като велика поука и мощенъ стимулъ за върна, съзнателна и самоотвержена служба на родъ и родиня.

Български офицер-патриотъ, равнявайте се по генералъ-герой Вл. Заимовъ!

„За безумието на храбритѣ ние пѣемъ слава...“

Ал. Блокъ

Това бѣ любимъ стихъ, който генералъ Владимиръ Заимовъ често произнасяше.

ВЛАДИМИРЪ ОТ. ЗАЙМОВЪ, генералъ о. с.

НАЦИОНАЛИЗЪМЪ

Презъ декември 1785 година, въ зората на нашето освобождение и върѣтъ опияненето отъ първата победа, народниятъ поетъ Иванъ Вазовъ написа следнитѣ стихове:

Храбри поетъ твоитѣ капитани,
Радува ме златна имъ корона.
Само ти ю-ако неизвесни
Горки съзи карашъ ме да роня.

1912 година, 5 Ноември. Следъ несполучливиятъ опитъ да се проопие полка на чата адонскитѣ твърдини, разстроятитѣ наши части се отпеглятъ къмъ изходнитѣ си позиции.

Отъ височинитѣ при село Тарфа началникътъ на Луваската дивизия генералъ Христоу, геройотъ Бунаръ Хисаръ, гледаше отпегляващитѣ полкове. Гледаше ги и коравото му войничко сърце се свиваше предъ вида на тѣзи оредѣщи и потъмнѣли отъ стощната болестъ редици. Мислеше си той и за тежкитѣ отговорности на ония, които бѣха заповѣдали да се предприеме този толкова неподготвенъ опитъ, защото много много бѣха причинитѣ за неуспѣха, но главната бѣше появлята се колева, която бѣ покосила бойцитѣ на половина, а останалитѣ бѣ превърнала въ черни изтощенни сънѣки.

А въ това време, въ София, в кафе „България“ и въ други луксозни уютни и приятно отомлени локалѣ, въ този сивъ и джмелъ новемврийски денъ, ежедневнитѣ посетители, политикани, отрано полка се събрали и чакаха новинитѣ

И защо да не чакатъ?

Та нали тѣ бѣха възхитени отъ илюминиранитъ успѣхи на нашата млада войска. Нали чакаха нови успѣхи — пръвѣе чакато на Чаталджа, а следъ въ Цариградъ, поставяше

Национализъмъ, родолюбие!

Дума, изразяващи светъ чувства, свети убеждения, съ които не бива да се търгува и ревалюцира... А какво означава въ действителностъ? Бѣлоу срѣди бѣха се зорво заволявали да обсебятъ и да монополизиратъ

Свѣта въ своя монополия